

Merica, 20. 1. 1965

Čustiti gospod župnik!

Najprej se Vam moram pač zahvalit za Vaše pismo. Res nisem mislil da bi mi morali odgovorjati, ker ste si pa vkljub svoji prezaoptenosti vrela tolika časa da ste mi odgovorili, me je pač to tembolj ruseselilo.

Skušal bom Vam ustreči in se kaj napisati v zvezi s pok. g. Meškem. Toda kaj posebnega me bom vedel napisati, ker morem pisati samo to kar sem kot 9 do 14 letni fantič sam videl, slisal in opazil, kar so pa drugi ljudje govorili o njih, bodisi pohvalno ali kritično, tega ne bom pisal ker ne morem preveriti če je popolna resnica.

Najprej bi opisal slaven uradni sprejem, v igred leta 1901. (Natančnega datuma se ne spominjam.) Prišli so pok. g. Meško v spremljevalcu č. g. dekanu iz Pliberka - tudi tega imena se ne spominjam - in še enega duhovnika. Že ko so se začeli pamihati od Lužnika (kakih 8 minut pred cerkvijo) kjer je hmitovod orgonist Seb. Jeornalt, so začeli zvoniti z vsemi zvonovi in od časa do časa so začeli tudi topiti, ker so pač tudi fantje hoteli počastiti novega župnika. Se pokopališču pri cerkvi pa so jih pričakovali: kmot in župan Primož Kert

2

p. d. Mikl, cerkvena ključarja, moj oče Tomaz
Lipek p. d. Kolman in Vid Buchwald p. d. Doornik,
ter mnogo faranov posebno žensk. Toda n. g. deksen
so bili terka oseba in mrcina jih je naduhla, zato
so vedno postajali, se ogledovali in pogovarjali, tako
da so hodili od Luvnika do cerkve pol ure namesto
10 minut. Potem ko so pa le dospeli je trajalo precej
časa preden so končali s porobnavljanjem in poljub-
ljanjem roke novemu gospodu.

Kot so imeli g. Meško tiho maso, pa svo. se
z Lukom pri ministriranju presenečeno spogledovala
ker je bilo v cerkvi tako tiho da bi slisal miško
teci in svo. morala zelo paziti na besede na ktere
je bilo treba odgovoriti, medtem ko so prejšnji
pokr. g. župnik Jakob Kindelmann — pokojni so v
Stebru pri Globasnici poleg mojega bratrancea Blasia Wöfl
dolgoletnega župnika v Töyevösch — tudi tiho maso brali
tako na glas da je vsaki lahko slisal do duri cerkve.
Po masi pa sem slisal da so se stari. očanci pogovar-
jali: „Dobili smo enega-gaju-gospoda. Lujajo menda
tudi bukve pisat.“ Meni so se zdeli v tisti. surki
hoker kakšen vitez.

V soli kot katehet so nam znali tako miho
in mehko na srce govoriti in tako temeljito z
raznimi vprašili razlagati snov ki nam je bila
dovno za maloga, da si je moral par. vsak odgovoriti.
Lol pa, kakor mi rože brez trnja, menda tudi mi

človeka brez slabosti. Bili so vsi pri ponku v
 soli le prestrogi in so se vsi v magli jeri le
 preveč sporabiti. Imeli so navado da so dejali
 molodce iz katekizma in nam jih sami z svincni-
 kam razmounovali, da bi nobeden ne mogel reči, nisen
 vedel kaj se imam da naučit. To smo se morali do
 dnove ure brezpogojno naučiti. Taj ni bilo prav. Jar
 sem se tega z lahkoto naučil. Bilo so pa nekteri manj
 nadarjeni ali pa jim kmetje poleti niso dali časa za
 učenje n. p. pastirjem. Taki vsi ali pa mnogi niso
 znali nič povedati. Tedaj pa je pala prispianka. Takem
 nesrečni poglavček je moral stegnuti desnico, nasti-
 viti dlano da je palica palica. Kotor je bil tako srien
 da roke ni umaknil seveda en udarec ni bil prehud.
 A gorje tistemu ki je roko umaknil da je palica
 po pravemu svišnila, elasti, če je to storil večkrat
 zaporedoma, tedaj pa jih je popadla sgorienost in
 palica je padla kamor je pač priletela. Potem so
 se strogo pogledali in navadno rekli: „Ti ničvredni
 ti, učiti se nečeš.“ Kolo bi jim zameril, bili so
 pač bolhni in tak človek terje kroti svojo jero. Taj
 so pa bili nekteri res taki zakrknjenci ki so jih se
 naskoč štovili.

Prejšnji pok. g. Kindeleman pa so imeli isto
 drugačno metodo pri ponku. To svo neko s prijateljem
 pri razhajanju krščanskega nauka le koj stihala glave
 skupaj in šepetala, jih je to seveda po pravici ujeto.

Pravohi so najin pred kateder in tam sva morala
sključena zadnjice skupoj tiscati, kakor sva prej
glave. In to pravota, ko se je nama cel razred od
srca nasmejal, je bila zame veliko hujša kakor
kakor biti s pahico pretepen.

Mnogo skrbi in truda so imeli g. Misko stem
da so priskrbeli St. Danijelški cerkvi veliki oltar
ki ga prej raven tabernakel dveh angelov in skrivane
mize - sploh ni bilo. Z na stemi nad tabernaklom
je še sedaj freska (na stemi) ki predstavlja sv. Danijela
v leonjaku. Novi oltar ki je bil postavljen leta 1903
- se se ne motim - je lep relief ki predstavlja sv.
Danijela v leonjaku, med dvema levoma, zgoraj pa
prezrači Habakukova drvi kosilo ki mu ga je prinesel.
Pa se kralj Darij gleda v leonjak kamor je ^{stabil} pustil
veci svojega prejšnjega ljubljence. Kako težko je ^{bilo} spravi
viti skupaj teh, nekaj nad 700 goldinarjev kolikor
je stal oltar. Taj so bili farani vecinoma ubozini.
Sami g. župnik pa so seveda tudi prispevali kolikor
so mogli največ mogoči. Naj jim Vsemogočini vse
obito povrne.

Zeloj bom pa nekaj zapisal kar sicer ne shiši
sem, pa mi je v tako lepem spominu da bi le rad
zabeležil. Novi oltar na evanđeljski strani, krasen
relief Troje Jerusovega pa so potem oskrbeli i. g. pok.
župnik Ivan Serajnik, ki so prišli za g. Miskom.
(Vmes so bili pol leta prov. pok. g. Ant. Ferl)

Obernem z postavitevjo tega oltarja pa so ustanovili tudi brotovščino Srca Jezusovega in si mnogo prislužili da so upeljali prejemanje sv. zakramentov ob prvih petkih in prvih meslejih, kar prej ni bilo v navadi. In prav njim se imam zahvaliti da sem se obvaroval mnogih zablod, ker te navode nisem spustil, seveda razen boleznim in vojaške službe. In še danes mi je o spominu zadnje pridige ob slovesu jeseni leta 1911. Rekli so: „Nasel sem med vami mnogo zlatih src, a kaj je najboljše človeško srce nasproti presv. Srcu Jezusovemu. A njemu se zatekajte v vseh tegobah življenja, in mašite boste mir svojim dušam.“ Srce Jezusovo miho, jim bodi bogjato plačilo!

Pohajni op. Meško so pa tudi radi obiskovali stavre, bolne in zapuščene ljudi, jih tolarili in pa želji oskrbeli z sv. zakramenti. Moja mati so bili večkrat terično bolni. Tedaj so zmiraj želeli gospoda. Nekdo so jih klicali celo o polnoci. Radi so prišli, nič se niso jezili. Vselej so jih lepo potolardili, da so potem karje prenosili svoje trpljenje.

Her se ne spominim nič kaj posebnega več bom danes konical. Če me bo Bog obrnil še pri sedenji čilosti, bom na Rokovo potoval na Sele, na Meškov grob. In mojmice bom že našel tedaj megolmi spomenik. Aho pa ne, bom pač pomobil za dušni mir in pokoj zaslužinega pisatelja in pesnika Fr. Ks. Meška.

Se ta bi pripomnil da so op. Meško potem
 ko so se odseli iz St. Danijela na svojo novo
 postojanko pri Mariji na Zili, pisali moji
 sestri Urški dopisnico na kateri je bila njihova
 slika, spodaj pa sledeči verziki mi je še danes v
 spominu:

Čas mineva, dan za dnemom maslo v merno večnost gre,
 Svet se stara, se ne stara, nikdar naše se srce,
 vedno mlado, vedno čisto, v njem življenje naj kipi,
 v mislih krasnih, v delih blagih, nov naj vedno rod
 rodi!

Teopi verca potem mihter nisem več razdelil.

Ljubo Vas pozdravlja

Vam udani:

Ljubi Urh